



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Caput. XII. Primum hunc statum explicare pergens, ostendit quousq[ue] è nobis ipsis cum Dei gratia & auxilio peruenire possimus: quantumque noceat ante spiritum ad res supernaturales, & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

mos esse, horam orationi præfixam mutant, quod etiam sæpè per aliquot dies durabit. Itaque triste hoc exilium ferant, quàm possunt oprimeantur quippè Deum diligenti satis magna crux est videre, quòd in hac vita uiuat, & quod ueller, omninò efficere nequeat, eò, quòd tam malignum (corpus, inquam, hoc) nata sit hospitem.

*Afflictionis
causa sub-
inde demon-
est, & quid
tunc facie-
dum.*

Dixi discretione hic opus esse, quia interdum ipse diabolus in causa erit; unde consultum est, nec semper orationem intermittere tum, cum magna in intellectu distractio est, & turbatio; nec etiam semper animam vexando cogere, ut faciat, quod facere nequit. Sunt quippe alia externa, puta Charitatis opera, & lectio piorum librorum, tamen etiam aliquando fiat, ut ne quidem ad hæc apta sit. Tunc ergò corpori ex amore Dei inseruiat, ut ipsum sæpiùs deinde animam inseruiat, & obsecundet: quam & honestas quasdam capiat recreationes, uti sunt, sancta quædam colloquia, vel ad agros excursio, prout expedire id Confessarius iudicauerit. Porro multum hinc iuuat ipsa experientia, quæ, quid nobis expediat, sanè docet. Ad hæc quacumque in re seruire Domino possumus; iugum quoque illius suauis est, & magni refert animam non cogi, & arreptis (ut dicitur) criminibus uolenter raptari, sed suauiter & leniter ea, quò magis proficiat ducenda est. Quocirca rursus moneo (& licet sæpiùs id dicam, parum refert: nam permagni hoc momenti est) ut nec ob ariditates, nec ob inquietudinem, nec ob distractionem in cogitationibus, quisquam se contrahat, vel affligat, si modò spiritus libertatem consequi, & non iugiter in afflictione, & angore uiuere uelit. Incipiat tandem semel cruce non terrores horrefcere; & videbit quomodo etiam Dominus ipsum in ea tollendi adiuuet, & quàm exinde afficiendus sit uoluptate, & qualia ex omnibus se commoda relaturus. Iam quis pè ad oculum apparet, si puteus aquam non habeat, nos illam ei dare non posse; esto nostrum esse debeat, cum iam aquam puteus habebit, non negliget eam attrahere; nam hoc Deo medio virtutes in nobis multiplicare tunc uult.

*Anima
suauiter
ducenda
est.*

*Nemo se ob
distractio-
nes, & in-
quietudi-
nem contri-
stet.*

CAPVT XII.

PRIMUM HVNC STATVM EXPLICARE PERGENS, OSTENDIT quousq; è nobis ipsis cum Dei gratia, & auxilio peruenire possimus; quantumq; noceat, antiè spiritum ad res supernaturales, & extraordinarias attollere uelle, quàm cum hùc Deus moueat, & euehat.

SVPERIORI capite potissimùm exponere uolui (esto etiam alias multas incidenter diuagando tractatè, quod ex mihi per necessitatem uiderentur) quousque nostro ipsi adminiculo, & Marte peruenire possimus, &

mus, & quomodo in prima hac deuotione non ipsi iuuare aliquatenus possimus. Eorum enim, quæ Dominus Iesus pro nobis pertulit, recogitatio & perscrutatio ad commiserationem quandam nos excitat; & qui hinc sequitur dolor & lachrymæ sunt, quæ suauissimæ; gloriæ autem, quæ expectamus, & amoris, quem nobis Dñs exhibuit, & resurrectionis eius meditatio, ad talem nos lætitiã excitat, quæ nec planè spiritualis, nec planè sensuualis est; sed lætitiã bona & honesta, & pœna valdè meritoria est. *Quibus in oratione ad... mimiculis... uti possi...*

Talia sunt omnia, quæ deuotionem ex parte ope intellectus comparatam causantur; esto eam nec promereri, nec acquirere possimus, si eam Deus non det. Anima ergo, quam Deus eatenus tantum euexit, consulto ager, si vltèrius & sublimius ascendere non conatur. Quod imprimis notandum est: nam præterquam sui ipsius damnum, & exitium, nihil inde referet. Hoc in statu constituta permultos actus excitare potest, tum ad firmum aliquid, multa propter Deum præstandi propositum concipiendum, tum ad amorem excitandum, tum & alios, qui, vt virtutes in se adaugeantur, adiuuent, iuxta doctrinam libelli cuiusdam, qui *Ars Deo seruanda*, inscribitur, qui & valdè bonus est, & conueniens ijs, qui hoc in statu sunt; quia intellectus operatur: fingere se Redemptori CHRISTO præsentem poterit, seque assuefacere, vt insigni quodam sacram eius humanitatem affectu prosequatur, quocumque locorum secum eum ducat, cum ipso loquatur, illius in necessitatibus opem inuocet, apud eum de afflictionibus suis expoſtulet, cum illo in omnibus gaudijs suis, gaudeat, & eius propter illa non obliuiscatur; ita tamen, vt nullas affectatas, & compositas orationes hic vsurpet, sed talia tantum verba, qualia ad desideria, & necessitates suas explicandas conueniunt. Est hæc optima ad bene, & quam celerrimè proficiendum ratio. Et sanè quicumque sollicitè conuertetur, vt diuinum hunc comitatum semper secum habeat, ac multum fructum inde hauriet, & sincero quodam Dominum hunc, cui tantum debemus, amore prosequetur, hunc permultum in spiritu dico profecisse. Quocirca non est, vt dixi, quod ex cruciemur, & angamur, si forte deuotionem non sentiamus; sed Domino gratias agamus oportet, quod nos hic cum aliquo ei placendi desiderio, & proposito viuere sinat, esto opera ei non respondeant.

Hæc Redemptorem Iesum vbique locorum secum ferendi ratio, in omni statu & gradu conuenientissima est, nec non certissimus ad in primo statu proficiendum, & ad secundum orationis gradum statim pertingendum, & vt in posterioribus gradibus à periculis, quæ nobis diabolus obijciat, immunes tutique esse valeamus modus. Hoc ergo est, quod ipsi è nobis possumus, at qui hinc vltèrius progredi, & mentem ad dulcedines, quæ ei non dantur degustandas vellet attollere; tam hoc, quæ illud

Dominum ubiq; præsentem habere perutile est.

S.M. Teresa Opera. K meo iu-

S. Theresia

Opera
N. III
156

*Humilitas
quantopere
necessaria.*

meo iudicio, amitteret. Hoc quippè supernaturale est; & cum iam operatio intellectus deperdita est, anima quodammodo sola derelicta, & in ariditate manet. Et quoniam omne hoc ædificium super humilitatem fundatum est, hinc, quòd homo Deo fit vicinior, eò etiam magis in hac via proficere & crescere debet, sin minus omnem operam & oleum perdat. Et, quædam superbiæ esse videtur species, vltius ascendere velle, quam Deus nos eleuet; cum etiam nimis quàm multum faciat, quòd nos, quales sumus, apud se esse, & stare sinat. Nemo verò existimet hoc me dicere, quòd velim hominem cogitatione se ad alta quædã, de celo, vel Deo, vel ad magnalia, quæ illic sunt, eiusque eminentem scientiam recogitanda sustollere non debere: esto enim id ego numquam fecerim (quæ, uti dixi, ad hoc penitus inepta eram; imò itã me miseram esse deprehendebam, ut etiam in rebus terrenis recogitandis gratiam mihi Deus daret, ad isthanc veritatem intelligendam; quòd sanè non mediocris erant adacta, quantò verò magis ad cælestia cogitanda) alij tamen apti facere poterunt, præsertim si docti sint: nam doctrina huius in exercitijs, meo iudicio, non parvus thesaurus est, si modò sit cum humilitate coniuncta. Hoc paucis ab hinc diebus in quibusdam viris doctis notavi, qui, esto non itã pridem hoc praticare cæperint, tamen bene hoc tempore valdè magnum profectum fecerunt; & hoc in causâ, quare multos viros doctos sese deuotioni dare desiderarim, ut postea dicam. Quod ergo dico, ne per se aliùs ascendere præsumant, nisi Deo sustollantur, est lingua, & modus quidam loquendi spiritualis, cum quilibet aliquam intelligentiam, & experientiam habebit, me facillè imitetur: nam si hoc modo id intelligi nequeat, alia phrasi id non posset primere. In Theologia mystica, de qua antè loqui cæperam, suam intellectus operationem amittit, quia Deus ipsum suspendit; * ut potest latius (si & ego possim, & ipse mihi opem suam ad hoc concedat) ostendat.

* Verum
suspendere
cogitationem

vol intellectum, de quo loquitur S. M. quodq; mysticam Theologiam vocat, nihil est aliud, quam huiusmodi repræsentare res supernaturales & diuinas magnamq; luminis copiam ei infundere, ut simplici quodammodo viſu, & sine ullo discursu, sine consideratione & labore videat. Idq; tam vehementer, ut alij rei cogitare aut inde diuertere se nequeat. Nec in solo viſu & admiratione res hac terminatur, sed huiusmodi quoddã ad voluntatem deriuatur, & ignis quidam in ea nascitur, qui eam amore succendit, ad hanc voluntatem porrò amore eiusdem estuantem, memoriam deniq; penitus otiosam: anima namq; præ se fruitione occupata, aliam memoriam non admittit. Hanc ergo eleuationem, vel suspensionem aut esse supernaturalem, sc. animam nostram in ea magis propriè pati quam agere: docet, neminem præsumere debere, ut animam eo modo sustollat, antequam Deus eam sustollat: primo, quòd id nostram omnem virtutem excedat, itaq; in cassum erit. Secundo, quia id ex humilitatis defectu fiet. Merito ergo huius rei notandum est, S. M. sunt enim libri quidã de oratione conscripti, qui orantibus consulunt, ut cogitationem penitus suspendant, & nullam per imaginationem figuram efforment, imò nec respiciant, unde fit, ut in orando se ipsos per se in deuoti manent.

dam Præsumere porrò , aut cogitare, posse nos per nos intellectum no-
strum suspendere, planè nos, vt dico, non oportet; vt nec operationem
eius omittere, hoc quippè si fecerimus, instar statuarum insensibiles, stu-
pidi, & frigidi manebimus, & nec vnum, nec alterum faciemus. At cum
Deus Opt. Max. intellectum suspendit & sistit, ei admirandi, & in qua
se interim occupet, materiam dat; & efficit vt, etiam sine mentis discursu
breuissimo tempore, plus intelligat, quam nos omni nostrâ terrenâ dili-
gentiâ, & studio adhibito plurimis annis possemus comprehendere.
Infantæ quædam species est animæ potentias occupatas tenere velle, ac
cogitare nos eas sistere & quietas detinere posse. Iterum dico, esto id non
intelligatur, signum est non magnæ humilitatis: & esto id sine vlla fieri
possit culpa, non tamen sine pœna & difficultate: quia & omnis labor,
& opera frustranea erit, & nescio quod in anima manet fastidium; perin-
dè atque si quis procul saltare connitens, retrosum ab alio retineretur:
quia is suas vires omnes iam impendisse, & exhaustisse videtur, & quod
per illas facere decreuerat ad effectum deducere nequit, porrò è paruo,
quod hinc refert commodo, haud difficulter quisquis animum volet
aduertere, hunc humilitatis, quem dixi (quantumuis is paruus sit)
defectum agnosceret; hoc quippè habet hæc virtus proprium & præclarum,
quod nullum, cui illa intermixta est, opus, animam tædiosam reddat.

*Intellectum
ipse suspen-
dere non de-
betis.*

*Humilita-
tu propriu
tas.*

*Deus S. M.
Magister
fuit.*

Videor mihi id iam satis declarasse; & forsitan mihi soli id vsui erit;
aperiat, quæso, Dominus oculos illorum, qui hæc legent, per experien-
tiam nam quantumuis hæc exigua futura sit, quam primum id intelligent.
Ad multos annos ita constituta fui, multa quidem vt legerem, nec tamen
eorum quæ legebam, quidquam intelligerem; per longum quoque tem-
poris ita disposita, vt, esto mihi Deus aliquid significaret, ne vel verbum ta-
men ego ad illud expendendû efferre possem: quod non modico mihi la-
bore consistit. Verum, vbi maiestati eius visum fuerit, vno momento do-
cet vniuersa; vt non possim hoc non summo opere mirari.

Vnum hoc verè dicere possum, scilicet, tametsi, cum varijs vitis spi-
ritualibus conferrem, qui, quæ Dominus mihi dabat, exponere mihi co-
mabantur, quòd ipsis ego ea deindè possem exprimere; tantâ nihilominus
stupiditatem meam fuisse, vt nihil omnino hoc subsidium me iuuaret. Vel
fortitan id fiebat, quod me Dominus (sicut Maiestas eius semper magi-
stra mea fuit: siciple de omnibus benedictus; & sanè satis me hoc con-
fundit, quòd istud cum veritate dicere possum) cuiuspiam hac in re
quidquam debere nollit; interim mihi nec petenti, nec cupienti (nam hac
in re ne utiquam curiosa fui; cum tamen si fuisset virtus fuisset, & in
alijs vanitatibus ita curiosa fuerim) D E V S dabat, vt hæc in
puncto, ac momento ita clarè intelligerem, vt etiam alijs ea expo-
nere

S.
Theresia

Opera
N. VII
158



nere possem: adeo vt omnes non parum obstupescerent, & ego magis quam confessarij mei, quod melius, quam ipsi meam ego stupiditatem intelligerem. Non ita dudum est, quando hoc, quod dico, contigit: vnde de ijs, quæ Dominus me non docuit intelligendis magnopere non laboro, nisi sint, quæ ad conscientia meam statum spectant. Iterum dico, res magni referre, vt suum homo spiritum sustollere non procuret, si Dominus ipse eum non sustollat, quod cum facit, quamprimum percipitur. In mulieribus porro id magis periculosum est; eò quod illas cacodemone quando posset decipere, & illudere: quamquam certissime mihi persuadeam, Dominum non permissurum, vt is alicui in humilitate ad ipsum venire cupienti noceat; imò verò plus huiusmodi & fructus referret, ex eo in quo diabolus eum iacturam facturum putabat. Quod autem via hæc incipientium magis trita sit, & communis, & ea, quæ dedi monita magni momenti sint; idcirco in illis exponendis ita diffusa fui; quæ tamen apud alios fateor, melius exposita inuenient. Equidem non sine magno rubore, & confusione hæc scripsi; non tanto tamen, quantum me habere oportuisset. Sit Dominus de omnibus benedictus quod talem, qualis ego sum, de rebus ad ipsum spectantibus, quæ tantæ, & tam sublimes sunt, loqui uelit ac permittat.

*Spiritus
non est sus-
tollendus, si
Deus eum
non sus-
tollat.*

CAPVT XIII.

*HUNC PRIMVM STATVM ADHVC PROSEQVITVR II
quamdam circa tentationes, quas Diabolus subinde immittere solet, in-
structionem suggerit; ac nonnulla addit monita hinc miræ sa-
cientia. Quæ quævis tractatio perutilis est.*

NON abs re fore putavi, quasdam tentationes, quas in principio occurrere solere animaduerti, & quarum nonnullas etiam ipsa experia sum, hic referre; nec non aliquam de ijs rebus, quæ hic necessarie mihi esse videntur, instructionem tradere. In principio igitur, opera danda, vt insigni cum læticia, & quadam animi libertate procedatur: sunt etenim nonnulli, qui, si sui vel parum obliuiscantur, deuotionem se quamprimum amissuros, existimant. Non potest non esse bonum quod sibi homo metuat, nec quicquam omnino sibi fidat, ne se in illas occasiones peccandi conijciat, in quibus labi & Deum offendere solet, hoc namque imprimis necessarium est, quoadusque quis virtute iam corroboratus sit. Et sanè paucos admodum reperire est, qui in ea sic corroborati sint, vt non faciliè, oblati occasionebus ijs, ad quas naturaliter propendent, labi possint: nam semper quamdiù hoc in mundo viuimus, expedit nos saltem ad nos humiliandos, miseram, & fragilem naturam nostram,